

IZDURALI SMO

Iza rata ostalo malo muške *dice*.
Šta nije u ratu nastradalo,
posli *nji* puno posmicano.

Oni koji su nejak**i** bili,
gledale *nji* *matere* ko svetinju.
Ka su *podresli*,
pozivali *nji* na *levu*.
Tu *nji* regrutiralo,
svukud u vojsku slalo,
tri godine vojni rok se *služijo*.

Niki bi se vratili *bolećivi*.
Niki *smućeni*.
Niki bi se snalazili,
i sa *svimen* na kraj izlazili.

Ivan je ima dva starija brata
i jednoga mlađega.
Dva su imala *niku* manu,
nije *nji* vojska uzela.
Ivana uzeli u mornaricu,
di se služilo tri godine dana.
Kako god mu bilo,
jadnije mu je bilo *kuće*.

*Bijo bistre pameti, brzo se uklopijo.
Na svakon zadatku pokaza da brzo svaća.
Slalo nji na obuku i naticanje,
a on svugdi pridnjači,
u znanju, u izvršenju zadataka
prvu bi nagradu osvojijo.*

*U vojsci se najijo, rđa š njega spala.
Naresta u viđena, krasna momka stasa,
ko da se na krajevskon dvoru gojijo.*

*Čudili se njegovi posilni
kako ta jadona dica,
koja su se jedva isprpala iz luga,
koje niko nije svitovat umijo,
tako brzo napriduju.
Složili se, bilo bi dobro da Ivana školuju,
neka ostane u JNA.*

*Ivan je to mora javit ćaći i materi.
Nikakvu odluku nije smijo sam donit.
Davalo njin nikoliko dinara,
pa ka je moga izać u grad,
slika se i posla kući sliku i pismo.
Napisa da bi možda moga ostat u JNA,
nude mu priliku. Školovali bi ga,
a posli dobiće dobro radno misto.*

A *jope* ne zna kako će oni na to gledat,
jer više ne bi *smijo* ođit u Crkvu.
Mora bi *nosi* na kapi
crvenu *zvizdu* petokraku
i glas protiv Boga dizat.

Ćaća i *mater* i ostala kućna *čejad*
silno se uznemirili zarad toga.
Odma se složili,
neka se Ivan pristanku *njijovu* ne nada.

Jedan rođak malo pametniji *bijo*,
reka nek mu ne krate priliku
da se iz *bide* iskobeja.

Mari, materi Ivanovoj,
to nikako nije *razoputit* moga.
Ka je išla za *blagon*,
svojon *virnoj drugi* to *povirila*,
da čuje još koji *savit*,
prije nego svoj sud donese
i Ivanu odluku javi.

Ona je saslušala, i mudro *promišjala*.
Po njezinu sudu, *taka* prilika
pod noge se ne baca.
To mu je sam Bog *providijo*.

Ali Ivanova *mater*, *stina* tvrda,
razumu se ne da.
Najmrskiji je Bogu *čovik*,
koji na *dvi* stolice *sidi*.
Nepopustjivu je odluku *donila*,
i ovako starijemu sinu *besidila*.

Ajde, Zvonko,
uzmi *lanpeš*. Na stolac *sidni*.
Stavi toji list iz *biležnice* na *kolina*,
prigni se bliže vatri da *boje vidiš*.
Ivanu *čitko* napiši,
da je ovo moja zadnja.

Neka se ne lakomi,
neka dobro sluša *šta* mu *govorin*,
u *taku* se stvar ne upliće.
Kako *živili* da *živili*, mora *ostupi o* toga,
prikstit se i Bogu *priporučit*,
neviri prikloni ni po *cinu* života.

U *viri* našoj *izdurali* smo dosad,
izdura ćemo i *daje*,
ako Bog bude *tijo*.
Znan ja i sama,
svakomu je *lašnji* život *mijo*.
Ali ništa *otoga*,
ako *čoviku* duša u *paka* ode,
zaludu se *rodijo*.

Ivan je *mater* poslušā.
Pokoj *njon* duši,
nisu se njezina *dica smila* jogunit.

Vridan i nadaren,
kroz život je *vabreno* juriša.
Kod Boga
dobro *misto* zaslužiĳo.